

Nr 283.

Av herr **Gustafsson, Per**, och herr **Reuterskiöld**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse i vissa delar av förordningen den 21 mars 1862 om kommunalstyrelse på landet m. m.*

Sedan Kungl. Maj:ts proposition nr 102 fullständigats med proposition nr 202, 203, visar det sig, att de riktlinjer för fördelningen av bestämmelserna om kommunal beskattning, som föredraganden av förslaget till proposition nr 102 angivit, mellan kommunallagarna å ena och den tilltänkta »kommunalskattelagen» å andra sidan, av föredragandena beträffande övriga, ovan angivna propositioner blivit på sätt det fullföljda, att om förslagen bifallas, den nya »kommunalskattelagen» måste anses, även den, såsom kommunallag, d. v. s. framdeles komma att, vid uppkommande frågor om förändringar däri, böra behandlas av konstitutions-, icke, såsom dock vore naturligare, av bevillningsutskottet.

När nämligen RF § 57 i sitt andra stycke säger: »huruledes särskilda menigheter må för egna behov sig beskatta, *bestämmas i kommunallagarna*», och när RO § 38:2 föreskriver, att konstitutionsutskottet skall bereda frågor om »stiftande ändring, förklaring eller upphävande av *kommunallagarna*», samt när, såsom allmänt är erkänt, med »kommunallagarna» avses 1862 års kommunalstyrelseförordningar och allt, som möjligen satts i stället för stadganden i dessa, t. ex. lagstiftningen om skolväsendet i vissa städer, torde vara ofrånkomligt, att även de bestämmelser, som enligt nu framlagda propositioner skola ersätta t. ex. den till upphävande föreslagna § 58 i kommunalstyrelseförordningen för landet, också måste erhålla kommunallags natur. Och då dessa bestämmelser återfinnas i kommunalskattelagförslaget, läser icke heller kunna undvikas, att hela »kommunalskattelagen» vilken just härigenom anges såsom ersättning för sagda § 58 själv blir kommunallag.

Departementscheferna hava vid ärendets beredning utgått från uppfattningen, att »beskattningsunderlagets fastställande» skulle ske i »kommunalskattelagen», men »bestämmelserna om skattens uttagande» införes i kommunallag. En dylik klyvning låter sig dock icke fullständigt genomföra, då regeringsformens föreskrift i § 57 omfattar båda delarna och

gällande kommunalstyrelseförordningar i full anslutning härtill upptagit stadganden av båda slagen. Naturligtvis må erkännas, att, om en så detaljerad »kommunalskattelag», som den nu föreslagna, skall stiftas, det också är förmånligt, om den samma icke i sin helhet inryckes i kommunallagarna utan bildar en fristående författning, men det kan å andra sidan icke förnekas, att åtminstone dess grundläggande bestämmelser i förslaget § 2 (proposition nr 102) borde inryckas i kommunallagarna, liksom det med fog kan ifrågasättas, om icke därutöver även vissa andra stadganden t. ex. i §§ 4, 7, 13, 17, 18, 47, 50, 51, 53 ff, borde i någon form upptagas i kommunallagarna, och sålunda till den särskilda »kommunalskattelagen» överföras allenast tillämpningsbestämmelserna och de tekniska utformningsreglerna.

Även avfattningen av de stadganden, som i föreliggande kungl. proposition nr 202 föreslås till införande i de egentliga kommunallagarna, böra i åtskilliga avseenden överses och förbättras, därest de över huvud godtagas. Sålunda måste det anses egendomligt och principiellt felaktigt, när förslaget i § 4 av kommunalstyrelseförordningen för landet låter medlemskapet i kommun grundas på skyldigheten att erlægga allmän kommunalskatt; i verkligheten förhåller det sig tvärtom så att medlemskapet medför skattskyldighet, och detta borde väl också i lagtexten komma till uttryck — motsatsen vittnar om en lagteknisk valhänthet, som knappast är försvarlig. Erinras må dessutom, att efter svensk rätt beteckningen »kommunalskattelag» icke är riktig, då skattelagstiftningen hos oss sker icke i lagform, utan såsom förordningar; såsom »lag» i teknisk mening skulle »kommunalskattelagen» icke ens efter utsöndring av de kommunalrättsliga bestämmelserna kunna gå till bevillningsutskott, utan böra av antingen konstitutions- eller lagutskott behandlas.

Att ett införande i en gammal kommunallag av nya skattebestämmelser väl låter sig göra, visar bl. a. den *finländska* lagstiftningen av 1922, vilken ändrade beskattningsbestämmelserna i 1873 års kommunalstyrelseförordning för stad och i 1898 års kommunalstyrelseförordning för landet, vilka i dessa delar lämnats orörda av 1917 års nya finländska kommunallagar, som endast avsågo organisationen och som förty kompletterades av de äldre i avseende å bl. a. beskattningen. Denna finländska lagstiftning av 1922 är även i fråga om sitt innehåll av stort intresse och skulle med fördel kunna, med en del förändringar, anpassas till svenska förhållanden (*se bilagan*).

Den lösning, som kommunalskattefrågan fått i 1922 års finländska lagstiftning, avser att dels skapa en garanti för kommunerna i skatteavseende, utan att därför tyngre belasta jordbruksfastigheterna än andra beskattningsföremål, dels ock undanröja svårigheterna av naturainkomsternas uppskattning; i Finland har man sålunda kunnat undgå det orimliga stadgandet i § 42 av föreliggande svenska förslag till »kommunalskattelag», vilket enligt de legala »anvisningarna» (sid. 75, 76) innebär, att naturprodukterna skola

värderas *efter ortens konsumentpris* (vid försäljning alltså *i detalj*), och i stället fått en officiell årlig genomsnittsvärdering efter angivna grunder, vilken i särskild ordning prövas och fastställs och på ett lika enkelt som billigt sätt löser frågan om avkastningens beräkning i pengar.

Emellertid finnes också en annan, kanske ännu enklare lösning av kommunalskatteproblemet på *grundvalen av jordbruksfastigheternas lika berättigande* i skatteavseende med andra beskattningsföremål, en lösning, som dessutom nära anknuter till principiellt ännu gällande svensk lagstiftning och därför med lätthet skulle kunna inarbetas i denna. Om man nämligen fordrar, att fastigheterna skola giva kommunerna särskild skattegaranti, måste man också tillse, att de i fråga om kommunalbeskattningen behandlas antingen helt avskilda från andra beskattningsföremål eller eljes på ett sätt, som icke tyngre belastar dem än andra jämförliga beskattningsföremål, vare sig under anknytning till ovan angivna finländska lagstiftning eller på sätt i motionen II:346 vid innevarande års riksdag blivit närmare antytt. Den förstnämnda utvägen att behandla fastighetsbeskattningen helt skild från annan kommunalbeskattning har följts i Sveriges ännu gällande kommunalstyrelseförordningar och innebär, att fastigheterna beskattas efter sin till viss genomsnittsprocent av taxeringsvärdet beräknade avkastning. Ett fullföljande av denna väg synes oss vara förenat med två obestridliga fördelar: enkelhet och billighet.

Gällande lagstiftning, som visserligen genom nuvarande skatteprovisorium suspenderats i fråga om sin tillämpning, utgår i kommunalstyrelseförordningens för landet § 58, som nu föreslagits till upphävande, från *inkomsten* såsom enda beskattningsgrund, men låter denna inkomst, så vitt den beror av kapital eller arbete, bestämmas efter påförd bevillning, under det att densamma, såvitt den härleder sig från fastighet, skall genomsnittligt anses lika med 6 procent — respektive för annan än jordbruksfastighet 5 procent — av taxeringsvärdet, varvid lagen tydligen menar, att underskott ett år under det fixerade procenttalet får uppväga möjligt överskott över detsamma ett annat.

Grunden till att jordbruket skall åläggas att betala en viss garantiskatt är omtanken om kommunernas bästa, därför att man befarar, att en dålig skörd i de rena jordbrukssocknarna skulle i alltför hög grad rycka bort ett nödvändigt skatteunderlag. Men då denna garanti således skall utgå på grund av jordbrukets stora beroende av väderlek och årsväxt, ställes jordbruket i en särställning, som också borde berättiga till att jordbruket ej behöver strängt inpassas i det skattesystem, som gäller för inkomster härflutna från andra förvärvskällor.

I denna utformning medför dock stadgandet, att avdrag för skuldräntor väl får ske för annan inkomst, men ej för inkomst av fastighet; det synes oss emellertid rimligt och även med garantisyftet fullt förenligt, om avdrag medgäves för bevisligen erlagda skuldräntor å inteckningar i jordbruks-

fastighet — annan fastighet torde kunna med kapital och arbete likställas — inom gränsen mellan 3 och 6 procent av den beräknade avkastningen så att 3 procent avkastning alltid måste beräknas, och ytterligare 3 procent i den mån de ej på nämnda sätt uppvägdes av skuldräntor. Givetvis borde, om denna anordning genomfördes, samma beräkningssätt av jordbruksfastighets inkomst användas också vid den statliga inkomstbeskattningen, så att inkomst av jordbruksfastighet varken statligt eller kommunalt behövde årligen deklarerars utan vore en gång för alla fixerad till 6 procent av taxeringsvärdet med avdrag för skuldräntor, som, beträffande statsskatten, där garantisympunkten saknar betydelse, icke behövde avbrytas av 3 procent-gränsen. En dylik anordning kan genomföras utan större omskrivning av nuvarande § 58 i kommunalstyrelseförordningen för landet och skulle utan vidare göra de för jordbruksfastighet nu gällande, synnerligen *invecklade och otillfredsställande deklarationerna obehövliga*. Då inkomsten av jordbruksfastighet sällan torde överstiga 6 procent, bleve icke heller jordbruksfastigheterna härigenom gynnade.

I likhet med undertecknarna av motionen II: 346 anse vi nödvändigt att inom olika möjliga garantiskattesystems ram ett nytt förslag utarbetas med beaktande, att jordbruksfastigheterna icke bliva sämre ställda än andra jämförbara beskattningsunderlag och att sålunda den nu framlagda kommunal-skattepropositionen bör avslås, då den icke blott fastläser den särbeskattning, som gällande provisorium pålagt jordbruksfastighet, utan formellt och principiellt skärper denna till en ren objektskatt å jordbruksfastighet, som snart nog kan komma att frigöras från det nu tilltänkta sambandet med inkomstskatten därigenom att avdragsrätten för densamma upphäves d. v. s. förvandlas till en fristående objektskatt å jordbruket vid sidan av den kommunala inkomstskatten. Det är under sådana förhållanden klart, att vi också av detta skäl måste yrka avslag å nu föreliggande proposition, vars omarbetande i här antytt syfte därmed skulle väsentligt underlättas, då omarbetandet kunde överlämnas till Kungl. Maj:t och utskottet förty icke behövde därmed betungas.

Under åberopande av vad sålunda anförts, hemställes, att riksdagen måtte

dels avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 202 angående vissa ändringar i kommunalstyrelseförordningarna, ävensom därmed sammanhängande övriga ändringsförslag,

dels hos Kungl. Maj:t anhålla om utarbetande, i samband med nytt förslag till kommunal-skattelagstiftning och under beaktande av ovan angivna synpunkter, av förslag till sådana ändringar i gällande kommunalstyrelseförordningar, att i dessa, såsom nu, upptagas såväl de huvudsakliga stadgandena om det kommunala beskattningsunderlaget som bestämmelserna om skattens

uttagande, men i särskild kommunalskattelag, vilken torde böra betecknas såsom *förordning om allmän kommunalskatt*, alla tekniska och tillämpningsföreskrifter.

Stockholm den 18 mars 1927.

C. A. Reuterskiöld.

Per Gustafsson.

*Bilaga.***FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING**

1922

NR 15-18, 20.

Nr 15.

L a g**om ändring av förordningen av den 15 juni 1898, angående kommunalförvaltning på landet.**

Given i Helsingfors, den 20 januari 1922.

I enlighet med Riksdagens beslut varder härmed stadgat, att 78, 81 och 82 §§ i förordningen av den 15 juni 1898, angående kommunalförvaltning på landet, skola erhålla följande ändrade lydelse:

78 §.

Till de utgifter, som enligt 5 § 2 mom. i kommunallagen för landskommunerna, given den 27 november 1917, böra för kommunens behov bestridas, är utan avseende å trosbekännelse och medborgarrätt, envar, vilken inom kommunen, evad han där bor eller icke, äger eller brukar jord eller innehar annan fast egendom, eller där idkar rörelse, näring eller yrke, såsom ock envar, vilken inom kommunen har sitt bo och hemvist, pliktig att bidra i förhållande till det antal skattören honom genom taxering påförts.

Enahanda skyldighet åligger även menighet, sammanslutning, anstalt eller stiftelse för den inkomst de inom kommunen åtnjuta av fastighet, näring, rörelse eller annan inkomstkälla. Dock är ideell sammanslutning, anstalt eller stiftelse skattskyldig endast för inkomst av fastighet samt av näring och rörelse.

Staten är skattskyldig endast för inkomst av sådana lantbruks- och övriga fastigheter, vilka icke användas för allmänna ändamål, för inkomst av industriella inrättningar, vilka äro med privata rörelser jämförliga, och för fjärdedelen av den nettoinkomst staten erhåller genom från kronoparker och kronoskogar skeende försäljning av skog eller skogsprodukter eller dessas användande för egna förädlingsverk. Dock skall skatt icke erläggas för inkomst, som staten erhåller från utarrenderade boställen och kungsgårdar samt andra dylika lägenheter, från järnvägarna samt från sådana produktiva företag, vilka huvudsakligen äro i verksamhet för tillgodoseende av statsinrättningarnas behov.

Befriade från skatt äro enskilda järnvägar, ävensom de till republikens presidents avlöning hörande bostadsförmåner.

Främmande makts härvarande beskickning eller konsulat tillhörande personer jämte betjäning äro, där de icke äro finska medborgare, skyldiga att erlægga skatt endast för inkomst av här belägen fast egendom och härstädes utövad näring samt för härifrån uppburen lön och pension. I händelse att till Finlands beskickning eller konsulat i utlandet hörande personer eller betjäning beskattas till kommun i det främmande landet för annan än förenämnd inkomst, kunna även vid den främmande maktens härvarande beskickning eller konsulat anställda personer jämte betjäning med iakttagande av ömsesidighet beskattas för motsvarande inkomst.

Regeringen vare befogad att med iakttagande av ömsesidighet medgiva undantag från skyldigheten att erlægga skatt för inkomst från utlandet samt från skattskyldighet för utlänning ävensom för utländsk sammanslutning, anstalt eller stiftelse.

Av den skattskyldigas inkomst motsvarar ett belopp av etthundra mark ett skattöre.

81 §.

Taxeringsnämnden tillhör att samvetsgrant uppskatta den inkomst varje skattskyldig kan anses för skattåret hava åtnjutit av fastighet i kommunen, av därstädes idkad rörelse, näring eller yrke samt, därest den skattskyldige inom kommunen har sitt bo och hemvist, av lön, pension eller andra inkomstkällor. På grund härav påföras envar skattören. Vid skiljaktighet i meningar röstas efter huvudtalet, och vare uppskattning gällande efter de flestas mening; men utfalla rösterna lika, gälle den mening, som länder till den taxerades förmån. Vid omröstning skola minst två tredjedelar av nämndens medlemmar närvara.

Taxeringsnämnd må för taxeringens verkställande fördela sig på avdelningar, och vare avdelning beslutför, där minst fem medlemmar äro närvarande och om beslutet ense; yppar sig meningsskiljaktighet, hänskjutes ärendet till hela taxeringsnämndens prövning och avgörande.

82 §.

Vid taxering av skattbar inkomst skola följande stadganden iakttagas:

1) Såsom inkomst från lantbruksfastighet skall anses den nettoinkomst, vartill avkastningen från likartade fastigheter inom kommunen, med beaktande av å orten gängse drift- och underhållskostnader, arbetslöner samt skäligen värdeminskning, i medeltal under det föregående året enligt uppskattning uppgått.

2) Taxeringsnämnd, som valts för verkställandet av följande års taxering, tillhör att före utgången av oktober månad fatta beslut därom, till vilka belopp nettoavkastningen per hektar av odlad mark och naturlig äng skall uppskattas efter indelning dels enligt jordens beskaffenhet och ägornas belägenhet samt dels, där det befinnes nödigt, enligt fastighetens läge med hänsyn till trafik- och konsumtionsorter, ävensom till vilka belopp olikartade och i skilda delar av kommunen belägna skogsmarkers nettoavkastning per hektar bör uppskattas. Taxeringsnämndens beslut angående grunderna för taxeringen skall å lämpligt ställe inom kommunen framläggas till de skattskyldigas granskning under fjorton dagar, räknat från den, då ärendet kungjorts, på sätt om kommunala tillkännagivanden är stadgat, denna dag oräknad. Skattskyldig, som ej åtnöjes med taxeringsnämndens

dens beslut, have rätt att däröver hos landshövdingen anföra skriftliga besvär, vilka inom tjuguen dagar från den, då beslutet till de skattskyldiges granskning framlagts, sagda dag oräknad, böra till taxeringsnämndens ordförande ingivas; dock må besvärsskriften jämväl på avsändarens risk inom den utfästa tiden till taxeringsnämndens ordförande genom förmedling av postverket i frankerat brev insändas. Ordföranden skall å besvärsskriften anteckna, när den till honom ingivits eller inkommit, samt skyndsamt densamma till landshövdingen överstyra, med biläggande av taxeringsnämndens utlåtande över besväret, ävensom utredning om tiden, då taxeringsnämndens beslut framlagts till granskning. Landshövdingen skall pröva och avgöra, huruvida besväranden skall anses hava talan i ärendet, samt utan dröjsmål avgöra besvären. I detta utslag må ändring icke sökas.

3) Efter det de grunder, enligt vilka inkomsterna från lantbruksfastighet böra uppskattas, genom laga kraft vunnet beslut blivit fastställda, tillhör det taxeringsnämnden att under den i 80 § stadgade tid enligt nämnda grunder och i stöd av uppgifter, som erhållits av den skattskyldige, eller av taxeringsnämnden på annan väg införskaffats, fastställa envar lantbruksfastighets nettoavkastning. Har fastighetens avkastning nedgått i följd av frost, översvämning, hagelfall eller annat dylikt, skall detta skäligen beaktas vid uppskattning av inkomsten. Såsom inkomst skall därjämte räknas av trädgård, fiskevatten, betes- och jaktmarker och övriga därmed jämförliga förmåner erhållen nettoinkomst, så ock den skattskyldiges inom lantbrukshållningen utförda arbete, uppskattat i penningar. Likaså skall såsom skattbar inkomst räknas sjuttiofem procent av den nettoinkomst, som under det föregående året erhållits genom försäljning eller användning av skog och skogsprodukter, dock icke den inkomst, som erhållits av skog och skogsprodukter, använda till husbehov. Nettoinkomsten av försäljning och användning av skog och skogsprodukter må likväl minskas med det belopp, för vilket enligt denna lag redan erlagts skatt på grund av den årliga nettoavkastningen. Från här omfördelad nettoinkomst må vid taxering av 1922 års inkomster avdragas en femtandedel, och vid taxering av inkomst för varje följande år enahanda belopp, som föregående året avdragits, ökat med en femtandedel, till dess att sålunda nettoinkomstens hela belopp avdragits.

4) Såsom lantbruksfastighet skall vid taxeringen anses lägenhet eller del därav, egen eller legd, där lantbrukshållning eller skogsvård bedrivs. Utövas å någon del av fastighet annan näring, räknas sådan del ej såsom lantbruksfastighet. Såsom lantbruksfastighet anses ej heller lägenhet, som enligt sin art är bostadslägenhet.

5) Vid taxering av annan än från lantbruksfastighet erhållen inkomst anses såsom inkomst den behållning, som uppstår, då från den i penningar uppskattade avkastningen av den skattskyldigas fasta eller rörliga kapital, tjänst, rörelse eller arbetsverksamhet eller av honom åtnjuten sytning, pension, nådår eller annan dylik förmån, samt från hans förmögenhets tillökning i övrigt genom gåva, arv, testamente, fideikommiss, med mera dylikt, avdragas de nödvändiga årliga underhålls- och driftkostnaderna, arbetslöner och skäligen värdeminskning. Fri från skatt är dock vad som erhållits genom giftorätt, i morgongåva eller fördel av oskiftat bo eller i hemgift, ävensom gåva, arv, testamente eller fideikommiss till make eller arvinge i rätt upp- och nedstigande led. Såsom inkomst skall jämväl anses vad den skattskyldiga uppburit såsom dividend från aktiebolag

eller andelslag även om samma aktiebolag eller andelslag påförts kommunalskatt, samt vinster av tillfällig natur, därunder inbegripen vinst å icke yrkesmässig avyttring av sådan fast eller lös egendom, som säljaren genom köp eller byte förvärvat, om den fasta egendomen varit i säljarens ägo under kortare tid än tio år och lösegen- domen under kortare tid än fem år, dock efter avdrag av möjligen liden förlust å andra likartade överlåtelse.

6) Såsom skattskyldigs inkomst skall därjämte räknas den i penningar uppskattade förmån, som skattskyldig åtnjutit genom egen eller fri bostad för sig och sin familj.

7) Från inkomsten får avdragas för enskild jord erlagda legoavgifter, ränta å ointecknad skuld, från ränta å intecknad skuld högst ettusen fem- hundra mark, till kommun och kyrka utgående utskylder, så ock grund- och personella skatter till staten. Däremot får avdrag icke ske för den skattskyldigas och hans familjs levnadskostnader, i vilka bostadshyra samt avlöning och underhåll av personlig betjäning och annat därmed jämför- ligt även böra inberäknas. Icke heller får avdrag göras för vad den skatt- skyldiga nedlagt i nybyggnader och nyodlingar eller för utvidgande av sin rörelse på maskiner med mera dylikt.

8) Såsom skattbar inkomst skall icke anses stipendium eller reseunder- stöd, som utgivits för vetenskapliga eller konstnärliga studier eller veten- skapliga undersökningar, ej heller riksdagsmannaarvode, ersättning för ledamotskap i statens kommittéer eller vad som av staten eller annat of- fentligt samfund anvisats till bestridande av de med tillfälligt uppdrag förenade särskilda kostnader.

9) Överstiger skattskyldig persons inkomst efter ovannämnda avdrag icke adertontusen mark, må därifrån göras ytterligare följande avdrag:

då inkomsten icke överstiger sextusen mark, minst ettusen femhundra eller högst tvåtusen femhundra mark i enlighet med vad kommunalfull- mäktige för den varje år skeende taxeringen besluta samt, då inkomsten

överstiger	6,000,	men icke	8,000	mark,	$\frac{9}{10}$	av det beslutna avdraget,
»	8,000,	»	»	10,000	»	$\frac{8}{10}$ » » » »
»	10,000,	»	»	12,000	»	$\frac{7}{10}$ » » » »
»	12,000,	»	»	13,000	»	$\frac{6}{10}$ » » » »
»	13,000,	»	»	14,000	»	$\frac{5}{10}$ » » » »
»	14,000,	»	»	15,000	»	$\frac{4}{10}$ » » » »
»	15,000,	»	»	16,000	»	$\frac{3}{10}$ » » » »
»	16,000,	»	»	17,000	»	$\frac{2}{10}$ » » » »
»	17,000,	»	»	18,000	»	$\frac{1}{10}$ » » » »

10) Från skattskyldig persons inkomst skall ytterligare avdragas, enligt vad kommunalfullmäktige för varje år besluta, minst femhundra och högst ettusentvåhundra mark för varje barn, som han på grund av sin försörj- ningsplikt försörjt och som vid skatteårets utgång ej fyllt femton år. För barn, vilket självt har inkomst, må avdrag göras blott för såvitt barnets inkomst understiger det av kommunalfullmäktige utsatta beloppet. Har skattskyldig persons skattebetalningsförmåga annars genom underhåll av nära anförvanter eller till följd av egen eller närstående persons sjukdom, olycksfall eller annan sådan orsak väsentligen nedsatts, må från inkomsten, om denna efter ovannämnda avdrag icke överstiger femtontusen mark, av-

dragas högst femtusen mark. Från avliden persons inkomst må enligt prövning avdragas högst trettiotusen mark, om behållningen i boet icke överstiger sagda belopp och den avlidne efterlämnat änka, oförsörjda barn eller andra arvingar, vilka varit beroende av honom för sin försörjning.

11) Har skattskyldig inkomst från flere än en inkomstkälla, skall från den av varje skild fastighet, rörelse, näring eller yrke erhållna inkomsten avdragas på samma inkomstkälla belöpande, i denna lag till avdragning tillåtna kostnader, arbetslöner, jordlegoavgifter, värdeminskning, räntor och skatter. Genom icke yrkesmässig avyttring av egendom uppkommen förlust skall avdragas från vinst, som erhållits genom likadan försäljning. Övriga ovannämnda avdrag skola göras från totalbeloppet av den skattskyldigas inkomster i den kommun, där den skattskyldiga har bo och hemvist. Då avdraget är beroende av inkomstens storlek, skall, om skattskyldig har inkomster i två eller flere kommuner, såsom inkomst anses de i de skilda kommunerna erhållna inkomsternas sammanlagda belopp.

12) Andelslag, vars ändamål är tillgodoseende av medlemmarnas behov av förnödenheter eller främjandet av deras lantbruk, fiske, hantverk eller annat därmed jämförligt produktivt yrke, må från den skattbara inkomsten avdraga hälften, därest andelslaget enligt stadgarna icke äger rätt att till medlemmarna utdela mer än högst sex procents dividend och därest de, som anlita andelslaget, kunna bliva medlemmar därav. Samma avdrag må göras av centralaffär för andelslag, vilka verka i förberörda syfte, ävensom av ömsesidig försäkringsanstalt. I detta moment nämnt avdrag må likväl icke göras från inkomst, som erhållit från lantbruksfastighet eller genom tillverkning eller förädling av industriella produkter.

13) Har uppskattningen av den behållna inkomsten av näring, rörelse eller annan fastighet än lantbruksfastighet utfallit sålunda, att endast ringa eller alldeles icke någon behållning uppstått, men dylik uppskattning med avseende å beskaffenheten och omfattningen av den skattskyldigas rörelse icke anses kunna godkännas såsom grund för utgörande av kommunalskatt, tillhör det taxeringsnämnden att, efter sorgfälligt övervägande av alla omständigheter, som böra tjäna till ledning vid sakens bedömande, prövningsvis bestämma det belopp, för vilket skattören skäligen skola sådan skattskyldig påföras.

14) Uppkommer bråk av skattöre, bör det belopp av inkomst, som skulle gälla för mindre än ett skattöre, från beräkningen uteslutas.

Denna lag tillämpas första gången med avseende å de kommunala utskylder, vilka beräknas på grund av de skattskyldigas inkomst under år 1921. De närmare föreskrifter och övergångsstadganden, vilka för tillämpningen av denna lag erfordras, utfärdas genom förordning, i vilken jämväl fastställs den tid, då taxeringsnämnden bör för taxering av inkomsterna under år 1921 bestämma de grunder, enligt vilka inkomsterna från lantbruksfastigheter skola uppskattas.

Det alla, som vederbör, till efterrättelse länder.

Helsingfors, den 20 januari 1922.

Republikens president

K. J. STÅHLBERG.

T. f. Finansminister, Statsminister J. H. Vennola.

Nr 16.

L a g

om ändring av förordningen av den 8 december 1873, angående kommunalförvaltning i stad.

Given i Helsingfors, den 20 januari 1922.

I enlighet med riksdagens beslut varder härmed stadgat, att 53, 54, 55 och 56 §§ i förordningen av den 8 december 1873, angående kommunalförvaltning i stad, sådana dessa paragrafer lyda i förordningen av den 15 augusti 1883, skola erhålla följande ändrade lydelse:

53 §.

Till de utgifter, som enligt 5 § 3 mom. i kommunallagen för städerna, given den 27 november 1917, böra för kommunens behov bestridas, är, utan avseende å trosbekännelse eller medborgarrätt, envar, vilken inom kommunen, evad han där bor eller icke, äger eller brukar jord eller innehar annan fast egendom, eller där idkar rörelse, näring eller yrke, såsom ock envar, vilken inom kommunen har sitt bo och hemvist, pliktig att bidraga i förhållande till det antal skattören honom genom taxering påförts.

Enahanda skyldighet åligger även menighet, sammanslutning, anstalt eller stiftelse för den inkomst de inom kommunen åtnjuta av fastighet, näring, rörelse eller annan inkomstkälla. Dock är ideell sammanslutning, anstalt eller stiftelse skattskyldig endast för inkomst av fastighet samt av näring och rörelse.

Staten är skattskyldig endast för inkomst av sådana fastigheter, vilka icke användas för allmänna ändamål, så ock för inkomst av industriella inrättningar, vilka äro med privata rörelser jämförliga. Dock skall skatt icke erläggas för inkomst, som staten erhåller från järnvägarna samt från sådana produktiva företag, vilka huvudsakligen äro i verksamhet för tillgodoseende av statsinrättningarnas behov.

Befriade från skatt äro enskild järnväg och Finlands Bank, så ock republikens president tillkommande avlöning.

Främmande makts härvarande beskickning eller konsulat tillhörande personer jämte betjäning äro, där de icke äro finska medborgare, skyldiga att erlägga skatt endast för inkomst av här belägen fast egendom och härstädes utövad näring samt för härifrån uppuren lön och pension. I händelse att till Finlands beskickning eller konsulat i utlandet hörande personer eller betjäning beskattas till kommun i det främmande landet för annan än förenämnd inkomst, kunna även vid den främmande maktens härvarande beskickning eller konsulat anställda personer jämte betjäning med iakttagande av ömsesidighet beskattas för motsvarande inkomst.

Regeringen vare befogad att med iakttagande av ömsesidighet medgiva undantag från skyldigheten att erlägga skatt för inkomst från utlandet

samt från skattskyldighet för utlänning ävensom för utländsk sammanlutning, anstalt eller stiftelse.

Av den skattskyldigas inkomst motsvarar ett belopp av etthundra mark ett skattöre.

Personliga tjänstbarheter, vilka i stad utgjorts efter förut lagligen antagna grunder, skola fortfarande efter samma grunder utgöras, till dess annorlunda varder förordnat.

54 §.

Taxeringen verkställas av en för sådant ändamål av stadsfullmäktige årligen utsedd taxeringsnämnd, och fastställa stadsfullmäktige antalet medlemmar i densamma. Taxeringsnämnden skall, såvitt möjligt, bestå av idkare av näring eller yrke, lön- eller pensionstagare eller annan inkomst åtnjutande samt fastighetsägare.

På samma gång som taxeringsnämnden utses, skola stadsfullmäktige jämväl välja så många personer, som motsvara dubbla antalet av medlemmar i stadens magistrat, för att, jämte dessa och ett med magistratens medlemmar lika stort antal personer, som taxeringsnämnden inom sig valt, utgöra den prövningsnämnd, vars åligganden i 56 § omförmälas.

Vid prövningsnämndens sammanträden föres ordet av borgmästaren eller den som hans tjänst handhaver. Yppar sig meningsskiljaktighet förfares såsom i nästföljande moment om taxeringsnämnd är stadgat.

Taxeringsnämnden, som sammanträder i början av året nästefter det, varunder densamma blivit utsedd, tillhör att samvetsgrant uppskatta den inkomst, varje skattskyldig kan anses under det sistförflutna året hava njutit av fastighet i staden eller inom dess område, av sin därstädes idkade rörelse, näring eller yrke och, såframt den skattskyldige inom kommunen har sitt bo och hemvist, av lön, pension eller annan inkomstkälla. På grund härav påföres envar skattören. Vid skiljaktighet i meningar röstas efter huvudtalet, och vare uppskattning gällande efter de flestas mening; men utfalla rösterna lika, gälle den mening, som länder till den taxerades förmån. Vid omröstning böra minst två tredjedelar av nämndens medlemmar närvara.

Taxeringsnämnd må för taxeringens verkställande fördela sig å avdelningar, och vare avdelning beslutför, där minst tre medlemmar äro närvarande och om beslutet ense; yppar sig meningsskiljaktighet, hänskjutes ärendet till hela taxeringsnämndens prövning och avgörande.

55 §.

Vid taxering av skattbar inkomst skola följande stadganden iakttagas:

1) Såsom inkomst anses den behållning, som uppstår, då från den i penningar uppskattade avkastningen av den skattskyldigas fasta eller rörliga kapital, tjänst, rörelse eller arbetsverksamhet eller av honom åtnjuten sytning, pension, nådar eller annan dylik förmån samt från hans förmögens tillökning i övrigt genom gåva, arv, testamente, fideikommiss med mera dylikt avdragas de nödvändiga årliga underhålls- och driftkostnaderna, arbetslöner, skälig värdeminskning, för stads- eller enskild jord erlagda legavgifter, ränta å ointecknad skuld, från ränta å intecknad skuld högst ettusen femhundra mark, till kommun och kyrka utgående utskylder, så ock grund- och personella skatter till staten. Fri från skatt är dock vad som erhållits genom giftorätt, i morgongåva eller fördel av oskiftat bo eller i hemgift, ävensom gåva, arv, testamente eller fideikom-

miss till make eller arvinge i rätt upp- och nedstigande led. Såsom inkomst skall jämväl räknas den i penningar uppskattade förmån, som skattskyldig åtnjutit genom egen eller fri bostad för sig och sin familj, ävensom vad skattskyldig uppburit i dividend från aktiebolag eller andelslag, även om samma aktiebolag eller andelslag påförts kommunalskatt, samt vinster av tillfällig natur, därunder inbegripen vinst å icke yrkesmässig avyttring av sådan fast eller lös egendom, som säljaren genom köp eller byte förvärvat, om den fasta egendomen varit i säljarens ägo under kortare tid än tio år och lösegendomen under kortare tid än fem år, dock efter avdrag av möjligen liden förlust å andra likartade överlåtelse. Från inkomsten får icke avdragas den skattskyldigas och hans familjs levnads-kostnader, i vilka jämväl bostadshyra samt avlöning och underhåll av personlig betjäning och annat därmed jämförligt böra inberäknas. Icke heller får avdrag göras för vad den skattskyldiga nedlagt i nybyggnader och nyodlingar eller för utvidgande av sin rörelse i maskiner med mera dylikt.

2) Såsom skattbar inkomst skall icke anses stipendium eller reseunderstöd, som utgivits för vetenskapliga eller konstnärliga studier eller vetenskapliga undersökningar, ej heller riksdagsmannaarvode, ersättning för ledamotskap i statens kommittéer eller vad som av staten eller annat offentligt samfund anvisats till bestridande av de med tillfälligt uppdrag förenade särskilda kostnader.

3) Överstiger skattskyldig persons inkomst icke tjugutusen mark, må därifrån göras ytterligare följande avdrag:

då inkomsten icke överstiger niotusen mark, minst två- eller högst fyra-tusen mark i enlighet med vad stadsfullmäktige för den varje år skeende taxeringen besluta samt, då inkomsten

överstiger	9,000,	men icke	11,000	mark,	$\frac{9}{10}$	av det	beslutna	avdraget,
»	11,000,	»	»	13,000	»	$\frac{8}{10}$	»	»
»	13,000,	»	»	14,000	»	$\frac{7}{10}$	»	»
»	14,000,	»	»	15,000	»	$\frac{6}{10}$	»	»
»	15,000,	»	»	16,000	»	$\frac{5}{10}$	»	»
»	16,000,	»	»	17,000	»	$\frac{4}{10}$	»	»
»	17,000,	»	»	18,000	»	$\frac{3}{10}$	»	»
»	18,000,	»	»	19,000	»	$\frac{2}{10}$	»	»
»	19,000,	»	»	20,000	»	$\frac{1}{10}$	»	»

4) Från skattskyldig persons inkomst skall ytterligare avdragas, enligt vad stadsfullmäktige för varje år besluta, minst femhundra och högst ettusentvåhundra mark för varje barn, som han på grund av sin försörjningsplikt försörjt och som vid skatteårets utgång ej fyllt femton år. För barn, vilket självt har inkomst, må avdrag göras blott för så vitt barnets inkomst understiger det av stadsfullmäktige utsatta beloppet. Har skattskyldig persons skattebetalningsförmåga annars genom underhåll av nära anförvanter eller till följd av egen eller närstående persons sjukdom, olycksfall eller annan sådan orsak väsentligen nedsatts, må från inkomsten, om denna efter ovannämnda avdrag icke överstiger femtontusen mark, avdragas högst femtusen mark. Från avlidne persons inkomst må enligt prövning avdragas högst trettiotusen mark, om behållningen i boet icke överstiger sagda belopp och den avlidne efterlämnat änka, oförsörjda barn eller andra arvingar, vilka varit beroende av honom för sin försörjning.

5) Har skattskyldig inkomst från flere än en inkomstkälla, skall från den av varje skild fastighet, rörelse, näring eller yrke erhållna inkomsten avdragas på samma inkomstkälla sig belöpande, i denna lag till avdrag tillåtna kostnader, arbetslöner, jordlegoavgifter, värdeminskning, räntor och skatter. Genom icke yrkesmässig avyttring av egendom uppkommen förlust skall avdragas från vinst, som erhållits genom likadan försäljning. Övriga ovannämnda avdrag skola göras från totalbeloppet av den skattskyldigas inkomster i den kommun, där den skattskyldige har bo och hemvist. Då avdraget är beroende av inkomstens storlek, skall, om skattskyldig har inkomster i två eller flera kommuner, såsom inkomst anses de i de skilda kommunerna erhållna inkomsternas sammanlagda belopp.

6) Andelslag vars ändamål är tillgodoseendet av medlemmarnas behov av förnödenheter eller främjandet av deras lantbruk, fiske, hantverk eller annat därmed jämförligt produktivt yrke, må från den skattbara inkomsten avdraga hälften, därest andelslaget enligt stadgarna icke äger att till medlemmarna utdela mer än högst sex procents dividend och därest de, som anlita andelslaget, kunna bliva medlemmar därav. Samma avdrag må göras av centralaffär för andelslag, vilka verka i förberörda syften ävensom av ömsesidig försäkringsanstalt. I detta moment nämnt avdrag må likväl icke göras från inkomst, som erhållits från lantbruksfastighet eller genom tillverkning eller förädling av industriella produkter.

7) Har uppskattningen av den behållna inkomsten av fastighet, näring eller rörelse utfallit sålunda, att endast en ringa eller alldeles icke någon behållning uppstått, men dylik uppskattning med avseende å beskaffenheten och omfattningen av den skattskyldigas rörelse icke anses kunna godkännas såsom grund för utgörande av kommunalskatt, tillhör det taxeringsnämnden att, efter sorgfälligt övervägande av alla omständigheter, som böra tjäna till ledning vid sakens bedömande, prövningsvis bestämma det belopp, för vilket skattören skäligen skola sådan skattskyldig påföras.

8) Uppkommer bråk av skattöre, bör det belopp av inkomst, som skulle gälla för mindre än ett skattöre, från beräkningen uteslutas.

56 §.

Sedan taxering blivit verkställd, skall den däröver upprättade längden under fjorton dagars tid finnas tillgänglig i rådhuset eller å annat lämpligt ställe, för att vederbörande skattskyldiga må kunna av densamma taga kännedom; och låte taxeringsnämndens ordförande härom tillkännagiva på sätt som om kommunala meddelanden är stadgat.

Var, som åt taxering icke nöjes, äger skriftlig anmärkning därom inom en vecka efter utgången av förenämnda fjorton dagar ingiva till magistraten, som överlämnar ärendet till prövningsnämnden, vilken det tillhör att taga de anmärkta omständigheterna och övriga för densamma kända förhållanden i övervägande samt avgöra huru många skattören skola besväranden påföras. Skattskyldig, som utan laga hinder underlåter att inom stadgad tid göra anmärkning mot taxeringslängden, have därmed sin talan försuttit.

Prövningsnämndens beslut skall å rådhuset eller annat lämpligt ställe hållas för vederbörande tillgängligt under fjorton dagar efter den, då här om kungjorts på sätt om kommunala tillkännagivanden är stadgat, denna dag oräknad. Den, som icke nöjes åt prövningsnämndens beslut, må däröver skriftligen anföra besvär, vilka jämte det överklagade beslutet skola

till landshövdingen inlämnas inom trettio dagar, räknat från den, då prövningsnämndens beslut framlagts, sagda dag oräknad; och äger besväranden tillika bilägga besvärsskriften utredning om dagen, då prövningsnämndens beslut framlagts.

Över landshövdingens beslut kunna besvär anföras i högsta förvaltningsdomstolen, och skola därvid iakttagas stadgandena i 46 § av kommunallagen för städerna.

Den, som över taxering anført besvär, vare dock pliktig vid skatteuppbörd erlægga det skattebelopp honom påförts, men är han, så framt besväret godkännes, berättigad att återfå, vad han för mycket erlagt, jämte ersättning för de kostnader, vilka han haft för sin ändringsansökan, där särskilt skäl ej förefinnes för kommunens befriande från dylik ersättningskyldighet.

Denna lag tillämpas första gången med avseende å de kommunala utskylder, vilka beräknas på grund av de skattskyldigas inkomst under år 1921.

Det alla, som vederbör, till efterrättelse länder.

Helsingfors, den 20 januari 1922.

Republikens President

K. J. STAHLBERG.

T. f. Finansminister, Statsminister *J. H. Vennola.*

Nr 17.

L a g

om ändring av lagen angående skyldighet att avgiva inkomstdeklaration för kommunalbeskattning, given den 9 april 1919.

Given i Helsingfors, den 20 januari 1922.

I enlighet med riksdagens beslut varder härmed stadgat, att 3, 4 och 16 §§ i lagen angående skyldighet att avgiva inkomstdeklaration för kommunalbeskattning, given den 9 april 1919, skola erhålla följande ändrade lydelse:

3 §.

Deklaration avgives på heder och samvete. Den avfattas skriftligen medelst ifyllande av blankett, en eller flere, enligt av regeringen fastställda formulär och bör upptaga:

a) den deklarationspliktiges namn, yrke eller verksamhet, boningsort och adress;

b) noggrann uppgift över hans inkomster under den tid beskattningen avser;

c) uppgift, behörigen specificerad, över de avdrag från bruttoinkomsterna, som han yrkar att få räkna sig till godo vid taxeringen, samt, om avdraget är beroende av inkomstens storlek, uppgift därom att han icke

haft i annan kommun skattbar inkomst eller, därest han haft sådan inkomst, huru stor denna inkomst i de olika kommunerna är sammanräknad.

Har uppgiftspliktig drivit rörelse eller yrkesverksamhet å olika orter eller eljest haft inkomst inom två eller flere kommuner, skall han i deklARATIONEN tillika angiva, huru enligt hans mening inkomsterna böra i avseende å taxeringen fördelas emellan de särskilda kommunerna.

4 §.

Angående inkomst, som endast uppskattningsvis kan bestämmas, vare deklaraTIONSPLIKTIG skyldig att i stället för sifferuppgifter meddela de upplysningar, som äro av nöden för beräkning av sådan inkomst.

Inkomst från lantbruksfastighet i landskommun skall även anses såsom sådan inkomst, att däröver, i stället för fullständig inkomstdeklARATION, för uppskattning av densamma endast skola givas de uppgifter som avses i 82 § av förordningen angående kommunalförvaltning på landet, given den 15 juni 1898, sådan denna lyder i lagen av den 20 januari 1922.

16 §.

Utan hinder däray, att uppgift uteblivit, och med rätt att pröva, i vad mån avgiven uppgift är av beskaffenhet att böra läggas till grund för taxeringen, äger taxeringsnämnden bestämma den skattbara inkomsten.

Lägges avgiven uppgift icke till grund för taxeringen, bör anledningen därtill angivas i taxeringsnämndens protokoll och på begäran meddelas den skattskyldiga.

Det alla, som vederbör, till efterrättelse länder.

Helsingfors, den 20 januari 1922.

Republikens President

K. J. STÅHLBERG.

T. f. Finansminister, Statsminister *J. H. Vennola*.

Nr 18.

Förordning

angående kommunalbeskattning i landskommunerna.

Given i Helsingfors, den 20 januari 1922.

Med stöd av denna dag utfärdad lag, innefattande ändring av förordningen av den 15 juni 1898 angående kommunalförvaltning på landet, varder härmed, på föredragning av finansministern, stadgat som följer:

1 §.

För bestämmande av den avkastning, som för kommunalbeskattning bör uppskattas, indelas till lantbruksfastigheter i landskommunerna hörande odlade marker och naturliga ängar i klasser på följande sätt:

Åkrar, till vilka hänföras även kärrodlingar, indelas med hänsyn till sin produktionsförmåga i tre klasser efter den i havre uppskattade skördemängd jorden beräknas årligen avkasta per hektar, då på orten vanlig odlingsmetod tillämpas och skörden är medelmåttig. Åker hänföres till:

I klass, om nämnda skördemängd beräknas utgöra minst ettusen trehundra kilo;

II klass, om skörden är minst niohundra, men under ettusen trehundra kilo; samt

III klass, om skörden understiger niohundra kilo havre.

På orter, där avkastningen av åker icke kan uppskattas i havreskörd, skola till grund för klassificeringen tagas sådana kvantiteter korn eller odat hö, som i värde motsvara förenämnda havremängder.

Naturliga ängar indelas med hänsyn till sin produktionsförmåga i tre klasser efter den mängd torkat hö ängen beräknas årligen avkasta per hektar, då skörden är medelmåttig. Naturlig äng hänföres till:

I klass, om nämnda skördemängd utgör minst tvåtusen kilo;

II klass, om skörden är minst ettusen, men under tvåtusen kilo; samt

III klass, om skörden understiger ettusen kilo torkat hö.

Är jorden avlägset belägen från gården eller i betydande grad besvärad av stenighet eller andra, odlings- och gödslingskostnaderna fördyrande naturförhållanden, bör den, där densamma med hänsyn till avkastningen skulle höra till I klass, hänföras till II klass samt med avseende å avkastningen till II klass hörande jord till III klass.

2 §.

För skogsmark fastställes för beräkning av den avkastning, som för kommunalbeskattning skall uppskattas, en medelklass, beroende av i vilken mån till skogsmarken hör jord, som skall hänföras till nedannämnda klasser, och med beaktande av, att:

till I klassen hänföras egentliga gran- och svedjemarker samt friska och något fuktiga sänkor med bördig jord, ävensom bördiga sluttningar med huvudsakligen morängrus- eller lergrund;

till II klassen hänföras sämre svedje- och egentliga tallmarker;

till III klassen hänföras torra ljunghar, moar, bevuxna med ljunghar och lav, samt med dem i avseende å produktionsförmåga jämförliga stensluttningar, så ock Norra Finlands torrare tallmoar samt Norra Finlands mossiga skogsmarker;

till IV klassen hänföras vattensjuka skogsmarker, bevuxna med tvinig gran- eller lövskog samt andra i avseende å produktionsförmåga därmed jämförliga marker;

till V klassen hänföras egentliga myrar samt med dem i avseende å produktionsförmåga jämförliga bergbundna marker och hölster, vilka alstra en tvinig, gles skog, de magraste torra, nästan skoglösa moar samt Norra Finlands egentliga lavmoar.

3 §.

Då avsättningsmöjligheterna för avkastningen av åker och naturlig äng i anseende till närheten av stad, fabriksområde, järnvägsstation eller annan konsumtions- eller trafikort eller av annan orsak i skilda delar av kommun äro väsentligen olika, kan kommunens område, för noggrannare utredande av markens nettoavkastning, efter avsättningsmöjligheterna indelas i två eller, om särskilda omständigheter det påkalla, tre zoner.

Då kommuns skilda delar med hänsyn till avsättnings- och transport-möjligheterna för skogsalster väsentligen avvika från varandra, bör kommunen med avseende i sina skogsområden indelas i högst tre zoner, beroende därpå, om i trakten finnes avsättning för alla slags trävaror, från timmer till klenare brännved, eller endast för timmer, props och pappersved eller med dem jämförliga trävaruslag, eller endast för timmer eller andra grövre trävaror.

4 §.

Vid fastställandet av de grunder, enligt vilka från lantbruksfastigheter erhållna inkomster skola uppskattas, äger taxeringsnämnden:

1) besluta, om kommunens område skall utgöra en zon eller om det med hänsyn till olika avsättningsmöjligheter för avkastningen av åker och naturlig äng eller av skogsmark, för noggrannare utredande av markens nettoavkastning bör indelas i skilda zoner och huru många sådana av vardera slaget, samt bestämma, vilka delar av kommunen skola höra till varje zon;

2) fastställa medelnettoavkastningen från åker och naturlig äng per hektar för skatteåret, skilt för varje klass, med beaktande av de på orten vanliga drift- och underhållskostnader, arbetslöner samt skäliga värdeminskningar, börande detta, om kommunen är indelad i zoner, ske zonvis;

3) bestämma, skilt för varje zon, trävarors medelpenningevärde per kubikmeter under skatteåret;

4) i enlighet med 5 § bestämma produktionsmedeltalet för de olika klasserna av skogsmark; samt

5) på grund av det i 3 punkten nämnda värde och de i 4 punkten nämnda produktionsmedeltal samt med beaktande av de i 2 punkten nämnda värdeminskningar bestämma penningvärdet av medelnettoavkastningen av skogsmark per hektar i varje klass, hörande detta, om kommunen är indelad i zoner, ske zonvis.

5 §.

Skogens tillväxt beräknas efter produktionsmedeltal, vilka för de i 2 § nämnda klasserna böra bestämmas per hektar med ledning av följande årliga avkastning per hektar:

I	klassen	3	kubikmeter
II	»	2	»
III	»	1	»
IV	»	0.7	»
V	»	0.3	»

I Kajana och Uleå härad böra förenämnda tal minskas med en fjärdedel, i Kemi härad med en tredjedel och i Lappmarkens härad med hälften.

6 §.

Det belopp, för vilket från fastighet uppbäres skatt på grund av den årliga nettoavkastningen av skogsmark, skall varje år särskilt antecknas å den skattskyldigas debetsedel.

7 §.

Då statsverket påförts skatt, äger länsman ofördröjligen till vederbörande överstyrelse insända ärendet rörande utdrag ur taxeringslängden ävensom meddela, när besvärstiden utgår.

8 §.

Taxeringsnämnd åligger att för taxeringen av inkomster för år 1921 före den 1 mars 1922 fastställa de grunder, enligt vilka från lantbruksfastighet erhållna inkomster skola uppskattas.

Det alla, som vederbör, till efterrättelse länder.

Helsingfors, den 20 januari 1922.

Republikens president

K. J. STAHLBERG.

T. f. Finansminister, Statsminister *J. H. Vennola*.

Nr 20.

Statsrådets beslut¹

angående ändring av formulär till de blanketter, som skola begagnas vid inkomstdeklaration för kommunalbeskattning.

Utfärdat i Helsingfors, den 20 januari 1922.

Med stöd av § 3 i lagen den 9 april 1919, angående skyldighet att av-givna inkomstdeklaration för kommunalbeskattning, har statsrådet denna dag, med upphävande av sina beslut i ämnet av den 25 november 1919 och den 30 december 1920, fastställt bilagda formulär till de blanketter, som skola begagnas vid inkomstdeklaration för kommunalbeskattning. Tillika har statsrådet förordnat, att över 1921 års inkomster, enligt tidigare fast-ställda formulär upprättade deklARATIONER, som före dagen för detta besluts publicerande till taxeringsnämnden avlämnats, skola, för såvitt desamma icke avse lantbruksfastigheter, gälla, där ej taxeringsnämnden anser nödigt avfordra ny inkomstdeklaration.

Det alla, som vederbör, till efterrättelse länder.

Helsingfors den 20 januari 1922.

T. f. Finansminister, Statsminister *J. H. Vennola*.

E. L. Airila.

¹ Endast blankett A bifogas här.

Blankett A.

För deklaration av inkomst av lantbruksfastighet samt av den skattskyldigas övriga inkomster.

kommun.

Taxeringsnämndens anteckningar:

Deklarationen emottagen av _____ Register N:o _____
 » inlämnad den / 19 av _____
 Medföljande bilagor _____

Inkomstdeklaration för den år 19 _____ på grund av det föregående årets inkomst skeende kommunalbeskattningen.

Den skattskyldiges fullständiga namn: _____
 » » karaktär, yrke eller befattning: _____
 » » nuvarande bostad (för bolag m. m. dess hemort) och adress: _____
 » » medborgarskap (om ej finsk medborgare): _____

Mantalsskriven vid början av det år, vars inkomst taxeringen gäller, i _____ landskommun
 _____ stad
 _____ köping
 _____ hemman N:o _____ av _____ by.
 _____ gården vid _____ gatan.

(Siffrorna inom parentestecken hänvisa till motsvarande moment i medföljande anvisningar)

A. Inkomst av lantbruksfastighet.

Uppgifterna gälla mig tillhöriga av mig på arrende innehavda, i _____ by belägna, _____
 _____ benämnda hemman torp arrendelägenhet N:o _____ ur _____
 hemman _____ avsånde _____ benämnda parcell N:o _____ villa.
 Fastighetens byggnader innehålla _____ boningsrum med eldstad, av vilka den skattskyldige såsom egen bostad
 nyttjar _____ rum. Till andra äro uthyrda _____ rum.
 Fastigheten har under ifrågavarande år innehaft av den skattskyldige från den _____
 till den _____
 Fastighetens pris vid senaste köp, som skedde den _____ 19 _____, utgjorde
 _____ mark.

	Enligt den skattskyldigas deklaration		Enligt taxeringsnämndens prövning	
	Mk.	p.	Mk.	p.
I. För värdering av avkastningen av åker, naturlig äng och skogsmark får jag meddela, att till förestående lantbruksfastighet under föregående år hörde, i min besittning varande:				
1. Åker, däri medräknade kärrodlingar:				
I klassens jord	_____	hektar		
II " "	_____	"		
III " "	_____	"		
Inalles	_____	hektar		
2. Naturlig äng:				
I klassens jord	_____	hektar		
II " "	_____	"		
III " "	_____	"		
Inalles	_____	hektar (Transport)		

	Enligt den skattskyldiges deklaration		Enligt taxeringsnämndens prövning	
	Mk.	p.	Mk.	p.
Transport				
3. Skogsmark:				
I klassens jord hektar.				
II » » »				
III » » »				
IV » » »				
V » » »				
Summa hektar.				
4. Annan jord »				
<i>I andras besittning var inalles</i> »				
(Alla de, av vilkas ägor en del enligt de fastställda taxeringsgrunderna hör till annan zon än lägenhetens huvuddel, uppgive ytterligare följande):				
Av lägenhetens ägor hör till zonen				
..... skiftet, omfattande (uppgives jordens art, klass och ytvidd som ovan):				
.....				
.....				
.....				
II. Övriga från förenämnda lantbruksfastighet erhållna inkomster:				
1. Bruttoinkomst av trädgård				
2. » » fiskevatten				
3. » » betesmark				
4. » » jaktmark				
5. » » andra härmed jämförliga förmåner (av stenbrott, grustäkt m. m.)				
6. I penningar uppskattad förmån av egen bostad för eget eller familjens behov....				
7. I penningar eller in natura uppburen lega (för rum, jord m. m.)				
8. 75 procent av den nettoinkomst (utgörande Fmk.) som under det föregående året erhållits genom försäljning eller användning av skog och skogsprodukter, (dock icke den inkomst, som erhållits av skog och skogsprodukter, använda till husbehov) Fmk.				
Härifrån avdrages:				
a) $\frac{1}{15}$ av nämnda nettoinkomst Fmk. »				
b) det belopp, för vilket enligt skattelagen den $\frac{20}{1}$ 1922 redan erlagts skatt på grund av den årliga nettoavkastningen (för de skilda åren sammanräknat belopp) Fmk. »				
Återstår Fmk.				
Summa inkomst				
Avdrag, hänförande sig till förenämnda fastighet (14):				
1. Utgifter för trädgård, fiskevatten, betes- och jaktmark m. fl. därmed jämförliga förmåner				
2. För enskild jord i penningar eller in natura erlagd lega, beräknad i penningar				
3. Ränta å ointecknad gäld (enligt särskild förteckning, upptagande för varje lån dess belopp och säkerhetens beskaffenhet).....				
4. Ränta å in-tecknad gäld till ett belopp av högst 1,500 mark (enligt enahanda förteckning)				
Transport				

	Enligt den skattskyldiges deklaration.		Enligt taxeringsnämndens prövning.	
	Mk.	p.	Mk.	p.
Transport				
5. Skatter: till staten (endast grundskatter).....				
» till kommun				
» till församling och prästerskap				
Summa avdrag				
Sammandrag:				
Inkomst inalles				
Avdrag inalles				
Återstår (skattbar) inkomst				
B. Den skattskyldiges inom lantushållningen utförda arbete, uppskattat i penningar (för lantushållningen av familjemedlemmar utfört arbete medräknas icke; de äro skyldiga att (på blankett D) inlämna skild inkomstdeklaration)				
C. Skattbar inkomst från andra i denna kommun belägna lantbruksfastigheter, enligt bilagda inkomstdeklarationer:				
Av	hemman	N:o		
»	»	»		
D. Skattbar inkomst från andra i denna kommun belägna fastigheter, enligt bilagda inkomstdeklarationer (blankett B):				
Av	hemman	N:o		
»	»	»		
E. Skattbar inkomst från i denna kommun bedrivna rörelser eller yrken, enligt bilagda inkomstdeklarationer (blankett C):				
Av	rörelse å			
»	»	»		
F. Övriga inkomster:				
1. Kontant lön (inberäknat arvode, dyrtidstillägg, hyresmedel m. m. d. men icke åt vikarie erlagt arvode)				
2. I penningar uppskattad förmån av fri bostad för eget eller familjens behov (..... rum, värme, belysning m. fl. förmåner) (11).....				
3. Biinkomster av huvudsysslan (förrättningsarvoden, expeditonsavgifter, bekläd- nad m. m. d.)				
4. Tantième				
5. Arvoden av särskilda sysslor				
6. Sytning, pension, nådår, gratifikation m. m. d.....				
7. Ränteinkomst av lån, obligationer, depositioner m. m. samt livränta				
8. Dividender (10).....				
9. Sidoarv, testamente och gåva (9).....				
10. Tillfälliga vinster, såsom vinst å icke yrkesmässig avyttring av fastighet, värdepapper o. a. egendom (10)..... Fmk				
Härifrån avdrages genom andra dylika överlåtelse uppkomna förluster				
11. Hustruns inkomst (lön, pension, räntor, dividender m. m.).....				
12. Övrig till denna kategori hörande, men här icke uppräknad inkomst:				
Summa inkomst				

	Enligt den skattskyldiges deklaration.		Enligt taxeringsnämndens prövning.	
	Mk.	p.	Mk.	p.
Avdrag, vilka icke hänföra sig till fastighet, rörelse eller yrke (16):				
1. Ränta å oin-tecknad gäld, (enligt särskild förteckning, upptagande för varje låns dess belopp och säkerhetens beskaffenhet).....				
2. Skatter: till staten (endast personella skatter)				
till kommun.....				
församling och prästerskap				
3. Övriga avdrag, förutom nedan, under punkt A nämnda.....				
<i>Summa avdrag</i>				
Sammandrag:				
Inkomst inalles				
Ovan efter stycket F. nämnda avdrag, inalles				
Återstår (skattbar) inkomst				
På grund av min försörjningsplikt har jag under det sistförflutna året underhållit följande barn, vilka vid sagda års utgång icke fyllt femton år. (Barnens namn och födelsedag):		A. Taxeringsnämndens anteckningar:		
Namn:	född	/	19	1) efter inkomstens storlek...
»	»	/	19	2) för barn
»	»	/	19	
»	»	/	19	Inalles
»	»	/	19	Återstår (skattbar) inkomst
»	»	/	19	
Av ovannämnda barn hade följande under det senaste året inkomster:		1) till följd av sjukdom m. m. d.		
Namn:	, inkomst	mk	pi.	2) från avliden persons inkomst
»	, »	»	»	Inalles
Slutlig totalsumma skattbar inkomst				

Har den skattskyldige haft skattbar inkomst i annan kommun? Svar:

I andra kommuner erhållen skattbar inkomst fördelar sig i avseende å taxeringen enligt den skattskyldiges åsikt på följande sätt:

..... kommun mk pi.
 » » »
 » » »
 Summa » pi.

Särskilda uppgifter, som av den deklarationspliktige ytterligare lämnas för taxeringen:

.....

Riktigheten av samtliga här ovan lämnade uppgifter bekräftas på heder och samvete:

..... den 19

Namn:

Karaktär, yrke eller befattning:

Adress: